

תורה אור • מגילת אסתר • מאמר 10

וקבל היהודים את אשר החלו לעשות

”והיהודים קיבלו את מה שהחלו לעשות”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/megillas-esther/10](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/megillas-esther/10)

1 וקבל היהודים את אשר החלו לעשות. פי' החלו במתן תורה שאמרו נעשה ונשמע ואז היתה עדיין נקרא' [נקראת] בשם התחלה.

"והיהודים קיבלו את אשר החלו לעשות". פירוש הדבר: הם החלו במתן תורה, כשאמרו "נעשה ונשמע", ובאותה שעה הדבר עדיין נקרא "התחלה".

אבל בימי המן וקבל היהודים וגו'. קבלה גמורה. ולהבין זה צריך להבין ענין מתן תורה שניתנה לישראל.

אבל בימי המן נאמר: "והיהודים קיבלו" וגו' — קבלה שלמה. כדי להבין זאת, צריך להבין את עניינו של מתן תורה שניתנה לישראל.

והלא אברהם אבינו ע"ה [עליו השלום] קיים את כל התורה עד שלא ניתנה ומה זו מעלת נתינתה:

והרי אברהם אבינו עליו השלום קיים את כל התורה עוד לפני שניתנה; אם כן, מה היתרון בכך שניתנה?

2 אך הנה מעלת אברהם אבינו ע"ה [עליו השלום] שהיה הלוח ונסוע. דהיינו שהיה בבחי' רצוא ושוב בשביל

שהיתה מדתו מדת האהבה בבחינת בטול אליו ית' כי אברהם אבר מ"ה [שם מ"ה] כו'.

אולם מעלתו של אברהם אבינו עליו השלום הייתה בכך שהיה "הולך ונסוע"; כלומר, הוא היה בבחינת רצוא ושוב, משום שמידתו הייתה מידת האהבה, בבחינת ביטול אליו יתברך, שהרי אברהם הוא אבר מ"ה, וכו'.

ובטול זה הוא ע"י ההתבוננות כמ"ש יהללו את שם ה' כו' בחינת שם בלבד שאינו מערך עצמותו ומהותו כו'.

וביטול זה בא באמצעות התבוננות, כמו שנאמר: "יהללו את שם ה'", וכו' — בחינת שם בלבד, שאינה בערך עצמותו ומהותו, וכו'.

כי הוא דהיינו עצמותו ומהותו ית' צוה ונבראו שלא שייך עליו ית' לומר שברא את העולמות כנ"ל.

שהרי "הוא" — כלומר, עצמותו ומהותו יתברך — "ציווה ונבראו"; אין שייך לומר עליו יתברך שהוא ברא את העולמות, כפי שנתבאר לעיל.

כי לשון ברא משמע שיש כח הפועל בנפעל ולא שייך זה אלא בשמותיו ית' כמ"ש בראשית ברא אלהים הוא שמותיו של הקב"ה.

שהרי לשון "ברא" משמעה שכוח הפועל נמצא בנפעל, ודבר זה שייך רק בשמותיו יתברך, כמו שנאמר: "בראשית ברא אלקים" — כלומר, שמותיו של הקדוש ברוך הוא.

אבל עצמותו ומהותו כביכול הוא רק כאלו צוה ונבראו ממילא שאין להם ערך ויחוס כלל אליו ית' אבל ביחס לעצמותו ומהותו, כביכול, הרי זה רק כאילו "ציווה ונבראו" מאליהם, שכן אין להם כל ערך או קשר אליו יתברך.

כי נשגב שמו לבדו. פי' אפילו בחינת נשגב. דהיינו בחי' סובב כל עלמין אינו אלא בחינת שמו לבדו. שהרי "נשגב שמו לבדו". פירוש הדבר: אפילו בחינת "נשגב" — כלומר, בחינת סובב כל עלמין — אינה אלא בחינת "שמו לבדו".

3 ואי לזאת תתבטל אליו ית' הנפש בבחי' בטול באור א"ס ב"ה ממש שאין כח בנפש להכיל את אור האהבה זו כי אם בבחי' רצוא ושוב וזו היתה מעלת ומדרגת אברהם הלך ונסוע.

לכן הנפש מתבטלת אליו ית' בביטול באור אין סוף ממש, שכן אין בכוחה להכיל את אור האהבה הזאת אלא בבחינת "רצוא ושוב". וזוהי מעלתו ומדרגתו של אברהם: "הלך ונסוע".

אך לעתיד לבא כתיב כי עין בעין יראו לפי שאז נאמר בבכי יבאו שהבכיה היא

אבל על העתיד לבוא נאמר: "כי עין בעין יראו", ועל אותו זמן נאמר: "בבכי יבואו"; שכן הבכי הוא

מחמת קבלת השמחה הגדולה ורוב התענוג המתגלה למעלה מעלה מאשר תוכל הנפש שאת שלכן הוא בוכה ומוריד דמעות לפי שאין מעצור בבחי' כלי וגבול כנודע:

מחמת קבלת השמחה הגדולה ורוב התענוג המתגלים למעלה, הרבה מעבר למה שהנפש יכולה לשאת. לכן האדם בוכה ומוריד דמעות, מפני שאין מעצור מצד בחינת הכלי והגבול, כידוע.

4 והנה מעלת אברהם היתה גדולה מאד מצד שרש נשמתו ולא כל האדם זוכה לזה. לכך נתנה התורה רמ"ח מ"ע [מצות עשה] ושס"ה לא תעשה שהן הן בחי' רצוא ושוב.

מעלתו של אברהם הייתה גדולה מאוד בזכות שורש נשמתו, ולא כל אדם זוכה לכך. משום כך ניתנה התורה, הכוללת רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה, שהן עצמן בחינת "רצוא ושוב".

רצוא במצות עשה. ושוב במצות לא תעשה. כי המצות הן כלים לאור א"ס ב"ה המלוכש בהם.

ה"רצוא" הוא במצוות עשה, וה"שוב" במצוות לא תעשה. שכן המצוות הן כלים לאור אין סוף ברוך הוא, המתלבש בהן.

5 וכמו שכתוב וירד ה' על הר סיני. כי רמ"ח פקודים הם רמ"ח אברים דמלכא. כמו האבר

כמו שנאמר: "וירד ה' על הר סיני". שהרי רמ"ח המצוות הן רמ"ח איברי המלך. כשם שאיבר

שהוא כלי שבו מלובש החיות מן המוח כך המצוות הם כלים ואברים להחיות הנמשך מן החכמה דאורייתא מחכמה נפקת שבה מלובש אור א"ס ב"ה ממש ב"ה ממש בנפש האדם.

הוא כלי שהחיות מן המוח מלובשת בו, כך המצוות הן כלים ואיברים לחיות הנמשכת מן החכמה, שהרי "התורה יוצאת מחכמה", ובה מלובש ממש אור אין סוף, ברוך הוא; ועל ידי כך יתגלה ממש אור אין סוף, ברוך הוא, בנפש האדם.

6 וזהו ענין נעשה ונשמע. נעשה היא בחי' כלי בעשיית המצוות בפועל ממש. ונשמע מלשון וישמע שאול לשון אסיפה שיתאסף ויתקבץ לתוכן המשכות מאור א"ס ב"ה.

וזהו פירוש "נעשה ונשמע". "נעשה" היא בחינת כלי, בקיום המצוות בפועל ממש. "ונשמע" הוא מלשון "וישמע שאול" — לשון של אסיפה, כלומר, שייאספו ויתקבצו לתוכן המשכות מאור אין סוף, ברוך הוא.

כי המשכת אור א"ס ב"ה בתורה ומצוות תלוי במעשה המצוות וקיומן בפועל ממש כי אין אור בלי כלי כנודע מענין יסוד האש

שהרי המשכת אור אין סוף, ברוך הוא, לתורה ולמצוות תלויה בעשיית המצוות ובקיומן בפועל ממש, משום שאין אור בלי כלי, כפי שידוע מענין יסוד האש,

ע"ד משל שהוא הגבה למעלה מכל הדי יסודות תחת גלגל הירח ואעפ"כ [ואף על פי כן] אינו מאיר בלילה לפי שהאור הבא ממנו אינו מאיר

כמשל: האש היא הגבוהה ביותר, למעלה מכל ארבעת היסודות שמתחת לגלגל הירח, ואף על פי כן אינה מאירה בלילה, משום שהאור הבא ממנה אינו מאיר

אלא א"כ יש דבר למטה שנאחז בו ודולק כמו פתילה ועצי [ועצים] ואחר שכלו ונשרפו העצי [העצים] והפתילה מסתלק והיה כלא היה ואינו עולה בשם אור כלל.

אלא אם כן יש דבר למטה שהיא נאחזת בו ודולקת, כגון פתילה ועצים. ולאחר שהעצים והפתילה כלים ונשרפים, היא מסתלקת והרי היא כאילו לא הייתה, ואינה ראויה כלל לשם "אור".

וזהו ולא עם הארץ חסיד. חסיד הוא בעל מדות האהבה והיא היא בחי' אור (כי ב' פעמים אור בגימטריא ואהבת) ואי אפשר להיות גילוי אור האהבה

וזהו "ולא עם הארץ חסיד". חסיד הוא מי שיש בו מדות של אהבה, וזו עצמה בחינת אור — שהרי פעמיים "אור" בגימטריא "ואהבת"; ואין גילוי לאור האהבה

כי אם שיהיה בחי' כלי למטה שיתפעל בו. ובחינת כלי זו הוא ע"י תורה ומצות. משא"כ עם הארץ. אלא אם כן יש למטה בחינת כלי שהיא פועלת בו. בחינת כלי זו נוצרת באמצעות התורה והמצוות, מה שאין כן אצל עם הארץ.

וגם עיקר הגורם להמשכ' אוא"ס [אור אין סוף] ב"ה שיהי' [שיהיה] מתלבש בתורה ומצות ולהיות אנת חכים ולא וכו'. הוא הוא עיקר התורה ועשיית המצות עצמן שבחי' הכלי קדמה לאור בשרשו ומקור חוצבו. ועוד, הגורם העיקרי להמשכת אור אין סוף, ברוך הוא, כך שיתלבש בתורה ובמצוות, ושתהיה בחינת "אנת חכים ולא" וכו', הוא עצם התורה ועשיית המצוות עצמן; שכן בחינת הכלי קדמה לאור בשורשו ובמקור מחצבתו.

7 וכמ"ש במ"א על פסוק ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך וגו'.

וכפי שמבואר במקום אחר על הפסוק: "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך" וגו'.

וכנודע ששרש וחיות המאכל שמדומם צומח חי הוא הגבה למעלה מחיות ונפש החיונית של האדם שלכן המאכל מחיה את האדם ומשיב את נפשו כו'.

וכידוע, שורשם וחיותם של המאכלים שמן הדומם, הצומח והחי גבוהים יותר מחיותו ומנפשו החיונית של האדם; ולכן המאכל מחיה את האדם ומשיב את נפשו וכו'.

8 ולכן עיקר המשכת אור א"ס ב"ה תלוי בבחי' כלי שע"י מעשה המצות וקיומן בפועל ממש שעושין בחי'

כלי מזה נמשך האור ומתלבש בהם.

לכן עיקר המשכת אור אין סוף תלוי בבחינת כלי: באמצעות עשיית המצוות וקיומן בפועל ממש, שבכך יוצרים בחינת כלי, נמשך האור ומתלבש בהן.

וזהו ג"כ ענין ולא עם הארץ חסיד שאי אפשר להיות המשכת אור האהבה מלמעלה כי אם ע"י כלים שהם התורה ומצות.

וזהו גם פירוש "ולא עם הארץ חסיד": אי אפשר שתימשך מלמעלה הארה של אהבה אלא באמצעות כלים, שהם התורה והמצוות.

9

ובזה יובן שלפעמים מצינו שנחשב מעלת אברהם גדולה שקיים את כל התורה. וכמ"ש וישמר משמרת וגו'. ולפעמים מצינו שנחשב לו לגרעון שלא זכה לתורה.

בכך אפשר להבין מדוע לעיתים אנו מוצאים שמעלתו של אברהם נחשבת גדולה, משום שקיים את התורה כולה, כפי שנאמר: "וישמר משמרת" וגו'; ולעיתים אנו מוצאים שלא זכה לתורה, והדבר נחשב לו לחיסרון.

דשניהם אמת כי מצד שרש נשמתו היה הגבה למעלה עד שהיתה נשמתו מרכבה ובחי' כלי לאור התורה ואור א"ס ב"ה הנמשך ומתלבש בתורה.

שני הדברים אמת: מצד שורש נשמתו הוא היה נעלה מאוד, עד שנשמתו הייתה מרכבה ובחינת כלי לאור התורה ולאור אין סוף ברוך הוא, הנמשך ומתלבש בתורה.

כי אברהם אבר מ"ה [שם מ"ה] אבר וכלי. אבל כל המצות עצמן שהם מדרגות עליונות יותר מלפני מלך וגו' עדיין לא ניתנו בימי אברהם:

כי אברהם [הוא] אבר מ"ה: אבר וכלי. אבל המצוות עצמן, שהן מדרגות נעלות יותר, מ"לפני מלך מלך" וגו', עדיין לא ניתנו בימי אברהם.

10

אך על ענין המשכה זו נאמר יביאו לבוש מלכות. וסוס אשר רכב עליו המלך והלבישו את האיש וגו'.

אולם על המשכה זו נאמר: "יביאו לבוש מלכות", "וסוס אשר רכב עליו המלך", "והלבישו את האיש" וגו'.

והענין כי הנה לבוש מלכות היינו בחי' תורה ומצות כמ"ש עוטה אור כשלמה ואין אור אלא תורה דאורייתא מחכמה נפקת והוא בחינת לבוש לאור

והענין הוא שלבוש המלכות הוא בחינת תורה ומצוות, כמו שנאמר: "עוטה אור כשלמה", ו"אור" אינו אלא תורה; שהרי התורה יוצאת מחכמה, והיא בחינת לבוש לאור

א"ס ב"ה המתלבש בתוכה אנת הוא חכים וכי' והמצות נקראין לבושין שבהם מלובש חסד דרועא ימינא כו'

אין סוף, ברוך הוא, המתלבש בתוכה: "אתה הוא חכים" וכי'. והמצוות נקראות לבושים, שבהם מתלבש "חסד, זרוע הימין" וכי'.

והמשכת בחיי לבוש זה שיהיה התלבשות אור אי"ס ב"ה בתורה ומצות במעשה המצות וקיומן בפועל ממש הוא ע"י בחיי סוס וכמ"ש גבי מתן תורה כי תרכב על סוסך מרכבותיך ישועה.

והמשכת בחינת לבוש זה, כך שאור אין סוף, ברוך הוא, יתלבש בתורה ובמצוות, בעשיית המצוות ובקיום שלהן בפועל ממש, נעשית באמצעות בחינת הסוס. וכך נאמר על מתן תורה: "כי תרכב על סוסך, מרכבותיך ישועה".

11 וביאור ענין זה כי הנה סוס הוא בגימטריא ב"פ [ב' פעמים] ג"ס והיינו בחיי כי גאה גאה דהיינו להיות ע"י זה בבחינת בטול אליו יתי

ביאור העניין: הערך המספרי של המילה "סוס" הוא פעמיים גימ'ל-סמ"ך (63), וזו בחינת "כי גאה גאה"; כלומר, שעל ידי כך האדם מגיע למצב של ביטול כלפיו יתברך.

כי מצות צריכות כוונה דהיינו רעותא דלבא אם ישים אליו לבו כו' שאין אור אי"ס ב"ה שורה אלא במי שבטל אליו כו':

שהרי המצוות צריכות כוונה, כלומר רצון הלב: "אם ישים אליו לבו" וכו'. אור אין סוף, ברוך הוא, שורה רק במי שבטל אליו וכו'.

12 והנה ענין הסוס הוא שמוליך הסוס לרוכבו למקום שאין יכול להגיע לשם מצד עצמו. ויש בזה ב' בחינות שמעלהו הרים גדולים ומורידו בקעות גדולות כך

והנה עניינו של הסוס הוא שהוא מוליך את רוכבו למקום שאינו יכול להגיע אליו בכוחות עצמו. ויש בכך שתי בחינות: הוא מעלה אותו על הרים גדולים ומוריד אותו לבקעות גדולות. כך גם,

הנה יש בבחי' בטול זה ב' בחינות ממטה למעלה למקום שאין יניקה ואחיזה לסטרא אחרא עלמא דחירות גיאה על גיותניא שלא ניתן להם שפע וחיות אם תגביה כנשר וגו'.

בבחינה זו של ביטול יש שתי בחינות. מלמטה למעלה — למקום שבו אין לסטרא אחרא יניקה ואחיזה, עלמא דחירות, "גיאה על גיותניא", ושם לא ניתן להם שפע וחיות; "אם תגביה כנשר" וגו'.

13 וזהו שכתוב סוס ורוכבו רמה בים. רמה לשון רוממות ולשון השלכה ושניהם אמת כי מחמת רוממות נעשה בחיי השלכה כו'

וזהו שנאמר: "סוס ורוכבו רמה בים". "רמה" היא לשון רוממות וגם לשון השלכה, ושתי המשמעויות נכונות: מתוך הרוממות באה בחינת ההשלכה וכו'.

וממעלה למטה להיות נמשך גילוי בחי' בטול זה למטה דאתהפכא סטרא אחרא ואתכפייא כו' כי א"א להיות התהפכות המדות ע"י המדות דקדושה עצמן מאחר שהם זה לעומת זה.

ומלמעלה למטה, כדי שגילוי בחינת ביטול זו יימשך למטה, כך שהסטרא אחרא תתהפך ותיכנע וכו'. שכן אי אפשר שמדות הקדושה עצמן יחוללו את הפיכת המדות, מאחר שהן "זה לעומת זה".

14 וכמאמר לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל אלא עד יערה עליו רוח ממרום בחי' בטול באור א"ס ב"ה.

וכמאמר: "לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל", אלא "עד יערה עליו רוח ממרום" — בחינת ביטול באור אין סוף ברוך הוא.

וזהו מרומז בדברי רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] תבא אמו ותקנח את בנה כו' וכמ"ש אם רחץ ה' אל תקרא אם אלא אם כו'

וזהו שרמוז בדברי חז"ל: "תבוא אמו ותקנח את בנה" וכו'; וכמו שכתוב: "אם רחץ ה'" — אל תקרא "אם" אלא "אם" וכו'.

אם הבנים היינו אם ומקור המדות היא בחי' התבוננות באור א"ס ב"ה ממש בבחי' בטול ושם מתהפכין כל המדות מהפך להפך לפי שהיא בחי' מקיף

"אם הבנים", כלומר האם ומקור המדות, היא בחינת ההתבוננות באור אין סוף ממש, מתוך ביטול; ושם כל המדות מתהפכות מהיפך להיפך, מפני שזו בחינת מקיף,

כמו ע"ד משל מחשבה שמקפת וסובלת ב' דברים הפכיים ואין שם שליטת בחי' זה לעומת זה:

כמו, למשל, המחשבה, המקיפה וסובלת שני דברים הפוכים, ושם אין לבחינת "זה לעומת זה" שליטה.

15 וזהו כי תרכב על סוסיך מרכבותיך ישועה. שנמשך בחינת ישועה להושיע משופטי נפשו ולא הפכא כו'.

וזהו [פירוש] "כאשר תרכב על סוסיך, מרכבותיך ישועה": שנמשכת בחינת ישועה, כדי להושיע "מאלה השופטים את נפשו", ולהפוך וכו'.

ועי"ז נותנין הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים הוא מיכאל כהנא רבא ענף החסד שהוא המלביש את הנשמה בג"ע [בגן עדן] כו'.

על ידי כך ניתנים הלבוש והסוס "ביד איש משרי המלך הפרתמים": זהו מיכאל, הכהן הגדול, ענף החסד, המלביש את הנשמה בגן עדן וכו'.

וקרא לפניו ככה יעשה וגו'. יובן ע"פ מארז"ל [מאמר רבותינו זכרונם לברכה] עתידים צדיקים שיאמרו לפניו קדוש כו'. כי הנה קדוש הוא ענין המשכת קודש העליון בוי"ו המורה על המשכה.

"וקרא לפניו: ככה יעשה" וכו'. הדבר יובן על פי מאמר חז"ל, "עתידים צדיקים שיאמרו לפניו קדוש" וכו'. שהרי "קדוש" עניינו המשכת הקודש העליון באמצעות הוי"ו, המורה על המשכה.

ולעתיד לבא תהיינה כל המשכות ממטה למעלה שעיקר הגלוי יהיה למטה. ומלאכי מעלה יקבלו הארה ממטה כו'.

ולעתיד לבוא יהיו כל המשכות מלמטה למעלה, שכן עיקר הגילוי יהיה למטה, והמלאכים שלמעלה יקבלו הארה מלמטה וכו'.

16 והנה המשכת אור א"ס ב"ה בבחי' הנ"ל החלו במ"ת [במתן תורה] שאז היתה התחלת ההמשכה וכענין מעט מעט אגרשנו.

והנה, המשכת אור אין סוף, ברוך הוא, באופן שנזכר לעיל, החלה במתן תורה, שכן אז הייתה תחילת ההמשכה, בדומה ל"מעט מעט אגרשנו".

אבל בימי המן וקבל היהודים קבלה גמורה בבת אחת כי יהודים נקי על שם בחי' הודיה. כי יש ברכה והודיה. ברכה היא בחי' גלוי מעולם ועד עולם.

אבל בימי המן "קיבלו היהודים" — קבלה שלמה, בבת אחת. יהודים נקראים על שם בחינת הודאה. יש ברכה ויש הודאה: ברכה היא בחינת גילוי, "מעולם ועד עולם".

אבל הודאה אינו בחינת גלוי לפי שהיא בחינת הודאה באור א"ס ב"ה עצמו אשר אי אפשר לבא לידי גלוי ואינו נתפס בשום מחשבה

אבל הודאה אינה בחינת גילוי, שכן היא בחינת הודאה באור אין סוף עצמו, ברוך הוא, שאינו יכול לבוא לידי גילוי ואינו נתפס בשום מחשבה.

רק בבחי' הודאה והיא בחי' בטול ממש וזכו אז ישראל למדרגת הבטול הגדול ע"י מסירת הנפש על קדוש השם

אלא שאפשר להכיר בו רק בדרך של הודאה, וזו בחינת ביטול ממש. באותה עת זכו ישראל למדרגת הביטול הגדול בזכות מסירות נפש על קידוש ה'.

שהרי אם רצו להמיר דתם לא היה המן עושה להם כלום שלא גזר אלא על היהודים

שהרי אילו רצו להמיר את דתם, המן לא היה עושה להם דבר, שכן גזרתו הייתה רק על היהודים.

אלא שהם מסרו עצמן למות כל השנה כולה ולא עלה להם מחשבת חוץ ח"ו [חס ושלום] וע"י בחינת

מסירת נפש זכו לבחי' קבלה גמורה שנכנס ונמשך להם בחי' אוא"ס [אור אין סוף] ב"ה ממש:

אלא שהם מסרו את עצמם למוות במשך כל השנה, ולא עלתה בהם מחשבה לצאת החוצה, חס ושלום. ובזכות
בחינת מסירות הנפש זכו לבחינת קבלה שלמה, כך שבחינת אור אין סוף עצמו, ברוך הוא, נכנסה בהם ונמשכה
לתוכם.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/megillas-esther/10

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק